

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce Jiřího Krejzy staršího, bytem Roudnice nad Labem, ul. Dr. Slavíka 1515, zast. JUDr. Jaroslavem Polákem, advokátem AK Soutok, v. o. s., se sídlem Mělník, Krombholcova 327, proti žalovanému Zastupitelstvu města Roudnice nad Labem, se sídlem Roudnice nad Labem, Karlovo nám. 21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 36/2006 - 35, ze dne 31. 5. 2006,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem v části, již bylo brojeno proti upření práva žalobci přímo předkládat vlastní návrhy na projednání věci v průběhu zasedání žalovaného odmítnuta, v ostatních částech pak zamítnuta. Žalobce se domáhal toho, aby soud vyslovil, že se žalovanému přikazuje, aby žalobci nebránil ve výkonu jeho práva zakotveného v § 16 odst. 2 písm. c), písm. f), písm. g) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecního zřízení) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“), a umožnil mu navrhopvat na zasedáních žalovaného k projednání vlastní záležitosti v samostatné působnosti města Roudnice nad Labem a umožnil mu přiměřeně se na těchto zasedáních vyjadřovat k projednávaným věcem. Na zasedání žalovaného dne 14. 12. 2005 mu nebylo umožněno přednést svůj návrh na projednání věci. V průběhu jednání byl následně krácen na svém právu daném mu ustanovením § 16 odst. 2 obecního zřízení, neboť jeho vystoupení bylo evidentně šikanozním způsobem přerušováno.

Krajský soud důvodům žaloby nepřisvědčil. Ze zápisu z dvacátého druhého zasedání zastupitelstva města Roudnice nad Labem ze dne 14. 12. 2005 zjistil, že na tomto zasedání

nebylo vyhověno návrhu občana města Jiřího Krejzy mladšího na zařazení jeho podnětu do programu zasedání zastupitelstva, tj. nikoli samotnému žalobci. Z toho důvodu dospěl soud k závěru, že žalobce není v části žaloby, již bylo brojeno proti upření práva občanovi obce přímo předkládat vlastní návrhy na projednání věci v průběhu zasedání žalovaného, aktivně legitimován, a v této části proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl. Nad rámec soud k této otázce uvedl, že problematiku předkládání návrhů k zařazení na pořad jednání zasedání zastupitelstva obce řeší výslovně a zcela jednoznačně ustanovení § 94 obecního zřízení. Podle této zákonné úpravy nesvědčí občanům obce právo přímo předkládat vlastní návrhy na zařazení určité věci k projednání do programu projednávaných záležitostí v průběhu zasedání žalovaného. Občan obce má podle soudu nepochybně právo podle § 16 odst. 2 písm. f) obecního zřízení požadovat projednání určité záležitosti v oblasti samostatné působnosti radou obce nebo zastupitelstvem obce, jestliže však toto své právo uplatní v průběhu samotného zasedání zastupitelstva, musí respektovat rámec svých práv daných mu obecním zřízením a jednacím řádem dotyčného zastupitelstva.

Námítce šikanozního přerušování vystoupení žalobce při zasedání žalovaného dne 14. 12. 2005 předsedajícím schůze pak krajský soud nepřisvědčil. Podle § 16 odst. 2 písm. c) obecního zřízení mají občané obce právo vyjadřovat na zasedání zastupitelstva obce v souladu s jednacím řádem svá stanoviska k projednávaným věcem. Této zákonné úpravě pak odpovídá i článek 7 odst. 19 jednacího řádu žalovaného. Stanovisko občana tedy musí mít určitou věcnou souvztažnost k aktuálně projednávanému bodu programu zasedání. Ze zápisu z dvacátého druhého zasedání žalovaného ze dne 14. 12. 2005 však soud zjistil, že žalobci bylo uděleno slovo v rámci bodu 1 „Zahájení“, v němž měl být schvalován samotný program zasedání. Žalobce pak během svého projevu nevyjadřoval svá stanoviska k tomuto bodu, namísto toho vystoupil s příspěvkem o setkání příbuzných klientů domova důchodců s vedením a personálem tohoto domova, uskutečněném dne 15. 10. 2005, který zcela zřejmě neměl žádnou vazbu k bodu 1 programu zasedání. Za této situace mohl předsedající zasedání podle soudu odejmout žalobci slovo postupem podle § 11 odst. 2 jednacího řádu žalovaného. Jednáním předsedajícího tedy nedošlo k žádnému porušení žalobcových práv. Z předmětného zápisu soud dále zjistil, že žalobci, jakož i ostatním občanům města, bylo v dalším průběhu zasedání umožněno vyjadřovat nerušeně svá stanoviska k jednotlivým věcem vždy, když se jejich vyjádření vztahovalo k právě projednávanému tématu.

Z uvedených důvodů Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu ve zbývajících částech podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Trvá na svém stanovisku, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k programu zasedání, přestože hovořil k projednávané věci. Postupoval správně podle § 16 odst. 2 písm. f) obecního zřízení, avšak žalovaný mu jeho právo z tohoto ustanovení vyplývající upřel. Stejně tak upřel žalovaný stěžovateli jeho právo podle § 16 odst. 2 písm. g) obecního zřízení, neboť stěžovatel chtěl podat žalovanému podnět, připomínku a návrh, leč bezúspěšně. Stěžovatel chtěl podle § 94 odst. 2 obecního zřízení přednést v průběhu zasedání žalovaného svůj vlastní požadavek k projednání určité záležitosti v oblasti samostatné působnosti žalovaného při projednávání programu zasedání. Žalovaný by tak podle stěžovatele sám rozhodl o zařazení požadavku na program zasedání. Toto právo bylo stěžovateli upřeno. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 7. 2006 plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Je přesvědčen, že se žádného nezákonného jednání vůči stěžovateli nedopustil. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Skutkový stav, tak jak byl zjištěn krajským soudem, stěžovatel nijak nezpochybnil, Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, a proto z něj vycházel sám i v řízení o kasační stížnosti. O věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel trvá na tom, že byla postupem žalovaného v průběhu zasedání konaného dne 14. 12. 2005 porušena jeho práva vyplývající z ustanovení § 16 odst. 2 písm. f) a g) a § 94 odst. 2 obecního zřízení. Pokud krajský soud dospěl k opačnému závěru, je podle stěžovatele jeho závěr právně vadný. Nejvyšší správní soud toto přesvědčení stěžovatele nesdílí. Naopak je toho názoru, že krajský soud posoudil věc zcela správně, v odůvodnění rozsudku provedl naprosto srozumitelný rozbor a výklad dovolávaných ustanovení obecního zřízení včetně vysvětlení odlišností jednotlivých případů a způsobu uplatnění práv vyplývajících z každého z nich. Interpretaci krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za zcela příležitou a plně se s ní ztotožňuje. Žádá-li stěžovatel, aby mu bylo umožněno podat návrh na zařazení určitého bodu do programu probíhajícího zasedání zastupitelstva, dovolává se práva, které nelze dovodit z žádného zákonného ustanovení obecního zřízení. Postup podle § 16 odst. 2 písm. f) tohoto zákona totiž evidentně předpokládá, že o podnětu ze strany občana (žádosti o projednání určité záležitosti v oblasti samostatné působnosti radou obce nebo zastupitelstvem obce) bude nejprve tímto orgánem rozhodnuto, a teprve na základě kladného rozhodnutí dojde k samotnému projednání podnětu na zasedání rady či zastupitelstva obce. Povinnost projednat navrhovanou věc stanoví zákon pouze za situace, kdy návrh podá určitá kvalifikovaná část občanů obce (věta za středníkem). Nejedná-li se o tento případ, neodpovídá právu „*požadovat projednání určité záležitosti*“ povinnost orgánu obce této žádosti vyhovět.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2007

Za správnost vyhotovení:
Jarmila Kožnarová

JUDr. Jaroslav Vlašín, v. r.
předseda senátu